

Balada trupurilor arse

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- Dup-atâta timp, iubire, uite, nu mai știu ce-nseamnă
Primăvara fără tine... Se apleacă înc-o toamnă
Peste trupurile arse de dorință și de soare.
Cât de greu e jocul ăsta! Spune-mi tu mai ai răbdare,

C-am încărunțit de dorul fiecărei nopți trecute
Făr' ca gura ta flămândă pe a mea să o sărute,
Fără vocea răgușită care cere îndurare...
Parc-am fi închiși pe viață, sclavi în minele de sare,

Dar în noaptea asta, vino, să ne-nvinuiască cerul,
Culcă-mi vraja la picioare, se asprește viața, gerul...
Un păcat în plus e-o vină care nici nu mai contează
Când aluneci sub cearșafuri... Uită lumea și visează!

- Nu mai știu ce anotimpuri îmi colindă pe sub piele,
Dar atâta soare-ncape în căușul palmei mele
C-aș putea purta războaie, chiar în văzul tuturor
Să-ți culc cerul la picioare și pe frunte aurora...

Tu să mă aștepți în poartă în cămașa ta cusută
Cu argintul unei lacrimi... Nici nu știu dacă m-ajută
Să te strâng în brațe noaptea, ca pe-o mare înspumată,
Tot ce știu e că iubirea e acum sau niciodată.

Pe caniculă, pe ploaie, chiar de va veni zăpada
Și-o să-nghețe curcubeul troienindu-ne posada,
Vom păcătui prin toamne alegorice și nude
Și ne-om scrie poezia doar pe trupurile ude.

Liliana Trif & Ioan Grigoraș